

апостолскиѣ подвигъ — отправилъ се на Истокъ и дохождалъ до Индия. Той намѣрилъ тукъ християни, които имали евангелието отъ Маттея, донесено отъ апостола на тая страна Вартоломея. Пантенъ се потрудилъ много тукъ и само при конца на своя животъ се върналъ въ Александрия. Другъ знаменитъ началникъ на александрийската църква Оригенъ съ тая сѣща цѣль пѣтешествувалъ въ Арабія. Александрийската школа освѣтъ това била разсадникъ на знаменити християнски пастири и въ борба на разнитѣ философски секти, които сѣ имали въ Александрия своитѣ представители, много е способствовала въ тѣржество на християнството надъ язичеството. Подобна философско-християнска школа процѣтавала и въ Антиохія Сирійска. По такъвъ начинъ приемницитѣ апостолски въ продължение на II и III в. довършили дѣлото имъ. Святий Иустинъ мѣченикъ още въ II в. могълъ да рече: „не остава вече въ свѣта народъ, отъ срѣдата на когото не биха се възносили молитви къмъ Отца и Създателя на всичко въ името на Исуса Христа“¹⁾ Тертулианъ въ началото на III вѣкъ писалъ на язичниците: „ний сѣществуваме само, тъй да рѣчемъ, отъ вчерашний день, и вече напълняме всичко: ваши градове, острови, земли, предградия, сѣвѣти, лагери, околии, дворове, сенати и фруруми; оставаме ви само едни ваши капища.“²⁾

§ 23.

Гонение на християнитѣ отъ Иудеитѣ.

Щомъ по сѣшествието на Св. Духъ на апостолитѣ, св. вѣра захванала да се распространява, явили ѣ се врагове въ лицето на невѣрнитѣ Иудеи. По исцѣлението на хромиитъ въ ерусалимскиитъ храмъ, св. апостоли Петръ и Иоаннъ претърѣцели тъмниченъ затворъ. Членоветѣ на Иудейский синадрионъ намислили да ги предадѣтъ на смъртъ. Само благоразумието на уважаемийтъ отъ народа законоучитель Гамалийла установило тойзи кроежъ. При това повечето отъ членоветѣ въ това врѣме принадлежали къмъ сектата Саддукейска, които лѣгко глѣдали на дѣлата за вѣрата. Тий били апостолитѣ и, като имъ запрѣтили да говорятъ за И. Христа, ги отпущнали. Апостолитѣ се радвали, че се удостоили да приематъ безчестие за Господа И. Христа и, както въ храмътъ, така и въ домоветѣ, не преставали да проповѣдватъ за Него.

¹⁾ Разговоръ съ Трифона гл. XVII.

²⁾ Апол. XXXVII гл.